

Ποίημα: “Το σταυροδρόμι της κρίσης” (της Ιωάννας Μουτσοπούλου)

*Ο χρόνος ο αγέραστος
σκυφτός από τα βάρη του κόσμου περπατάει
και χάνεται στου μέλλοντος τις ομίχλες,
μα αφήνει πίσω του θεριά,
αυτά που γέννησε η ανθρώπινη καρδιά
στα πάθη βουτηγμένη.*

Κι όσο πληθαίνουν τα δάκρυα,
τυφλώνονται τα μάτια,
και δεν βλέπουν την αλήθεια,
αυτήν που κρέμεται
από τη διάφανη κλωστή της ζωής
μπροστά τους και παντού
φωνάζοντας με ανάρρη φωνή
για τη Δόξα της Οικειότητας
που καταργεί τον φόβο και τον θάνατο.

Μα οι πολλοί δεν θέλουνε τον θερισμό
εκείνης της άθλιας σποράς
που της ζωής τ' αποθέματα εξάντλησε
στα όνειρα της απληστίας.
Κι όλο ζυγώνουν στους εχθρούς της ζωής
με κάθε άρνηση, με κάθε κούφιο δάκρυ,
κι ο θάνατος ετούτος είν' αλλοιώτικος,
μια ανυπαρξία που τον Άγγελο της Ζωής ξορκίζει.

Σ' εκείνο το σταυροδρόμι του μέλλοντος
η Ευθύνη αμείλικτη στέκει
για τ' ανέμελα πλήθη
που κραυγάζουν λυπημένα
για τα χαμένα όνειρα της ζωής χωρίς ζωή.

Άραγε πάλι θα προσπεράσουνε τυφλά
το σταυροδρόμι το μοιραίο
για εκείνον τον δρόμο τον σκοτεινό
που των εχθρών τους η πύρινη γλώσσα άνοιξε
για να πλανεύει τους μικρούς
στα μονοπάτια της αβιότητας
με το πνεύμα ξεχασμένο;

Αλλά η Ζωή είναι παντού
κι η Νίκη δική της είναι,
μα τα σκαλοπάτια του Χρόνου
μπορεί να πληθαίνουν
μέχρι το ένδοξο εκείνο πλήρωμα
που τα σώματα θάναι ευτυχισμένα
με της ψυχής το βλέμμα.

11/10/2011

Από την υπο έκδοση ποιητική συλλογή "Τα χρόνια της κρίσης".

Ποίηση: Γιάννη Ζήσης, Ιωάννα Μουτσοπούλου
(solon.org.gr – poiisi.gr)